

Okultizmas – žaidimas su tamsa

„Dvasiom iššauktosiom neatsikratau“ J. W. Goethe „Burtininko mokinys“

Ron Kubsch

1848-ieji metai. Ką tik pasirodė Karlo Marxo ir Friedricho Engelso „Komunistų partijos manifestas“. Tačiau Haidsvilyje prie Ročesterio (JAV) žmonės šneka ne apie komunizmo šmėklą. Jiems parūpo visai kitos šmėklos.

Dvi mažos mergytės savo tėvo Johno Foxo vasarnamyje išgirdo keistus stuksenimus. Ročesterio miestas sušaukė komisiją šiam reiškiniui tirti, bet ji neįstengė jo paaiškinti įprastais būdais¹. Foxų kaimynas sudarė šių stuksenimų abėcėlę, per kurią su namų dvasia užmezgė ryšį. Dvasia pasakojo istorijas apie savo gyvenimą žemėje. Anksčiau ji buvusi pirklys. Vėliau jis buvęs nužudytas ir pakastas šiame name. Patikrinus parodymai pasitvirtino – iš tikrųjų rūsyje rasti žmogaus griaučiai².

1848 metų vaiduoklis sukėlė spiritistų sąjūdį, kuris jau 1855-aisiais vien tik Jungtinėse Valstijose, kaip manoma, turėjo 2 milijonus sekėjų. Dar 1848 m. Paryžiuje buvo įkurtas pirmasis spiritistų ratelis. Tais pačiais metais spiritizmas įsitvirtino ir Anglijoje, Vokietijoje bei kitose Europos šalyse, įskaitant ir Lietuvą. Iki šiol jo šalininkų nepaliaujamai gausėja. Manoma, kad jų skaičius peršoko 100 milijonų³.

Spiritizmas nėra naujas reiškinys. Žinios, kad žmonės gyvena net ir peržengę mirties slenkstį ir daro įtaką žemiškajam gyvenimui, kad su jais galima bendrauti, siekia bene pačias žmonijos istorijos ištakas.

Spiritizmas – reikšmingiausia vadinamojo okultizmo dalis. Ši sąvoka (lot. *occultus* – slaptas, paslaptingas) dominuoja visose pasaulėžiūrose, aiškinančiose slėpiningų, neregimų galių egzistenciją ir siekiančiose su jomis palaikyti ryšius.

Tarp jų – vadinamieji slaptieji mokslai. Tai slaptieji mokymai ir misteriniai kultai, išplečiantys įprastą pažinimą okultiniu patyrimu (pavyzdžiui, teosofija, kabalistika) ir neretai pasitvirtinantys. Čia minėtinos ir populiarios okultinės praktikos, tokios kaip švytavimas, orakulai ir mirusiųjų klausinėjimas. Šitoks praktinis, arba empirinis okultizmas technikoms ir ritualams skiria daugiau dėmesio, negu išbaigtų pasaulėžiūrinių sistemų kūrimui. Prietarai, arba „vulgarusis okultizmas“ (pavyzdžiui, dienos horoskopai, chiromantija, ženklų aiškinimas) visai neturi sąsajos su kuria nors okultine sistema.

Nuo to laiko, kai 1848 metais pavyko iššifruoti Haidsvilio stuksenimą, praktinio okultizmo banga užliejo amerikietišką ir Europos civilizaciją. Dauguma žmonių seniai nusisuko nuo grynai materialistinės pasaulėžiūros. O ir dalykiškos tradicinių Bažnyčių dogmos dažno nebepatenkino. Žmonės norėjo daugiau.

Taigi paguodos žinios iš ano pasaulio mielai priimamos. Gal išsiilgta transcendentalumo, gal tai tik lengvabūdiškas smalsumas, bet okultizmo yra visur. Ir jis yra mėgstamas. Čia fantazija ne-

¹ Šiai komisijai priklausė ir Fenimoras Kuperis, garsųjų romanų apie Odinę Kojinę autorius.

² Hutten K. Seher, Grübler, Enthusiasten. – Stuttgart: Quell Verlag. – S. 772.

³ Plg. Ten pat, p. 723.

turi ribų. Čia pateikta trumpa populiarių okultinių praktikų apžvalga bene kiekvieną galėtų kuo nors sudominti.

Populiarios okultinės praktikos

Stiklinės sukiojimas, arba automatinis raidžių skaitymas. Vienas ar keli seanso dalyviai uždeda pirštą ant apverstos vidury stalo stiklinės. Ant stalo guli abėcėlė, skaičiai nuo 0 iki 9 bei žodžiai „taip“ ir „ne“. Užduodami klausimai, o stiklinė sukiojasi raidžių link taip, kad susidaro prasmingi pranešimai.

Automatinis rašymas. Tai rašymas transo būsenoje. Rašantysis tai daro nevalingai, paprastai priverstinai. Užrašytasis tekstas atrodo kaip apreiškimas iš kito pasaulio. Rašančiojo asmenybė jam neturi jokios įtakos. Rašantysis – tik mediumas.

Stalo kilnojimas. Seanso dalyviai sėdi aplink apskritą stalą liesdamiesi išskėstais pirštais ir sudarydami grandinę. Stalas tai pakyla, tai nusileidžia pastuksendamas koja. Šitaip atsakoma į klausimus.

Švytavimas. Skiriamas švytavimas virš abėcėlės ir švytavimas virš objektų (pavyzdžiui, fotografijų, medikamentų). Žmogus laiko švytuoklę, kuri atsakinėja į klausimus apie praeitį („Kas pavogė pinigus?“), dabartį („Kokius vaistus man vartoti?“) ir ateitį („Ar man pradėti dirbti šiame naujame darbe?“).

Virgulė. Virgulė žinota dar antikos laikais. Ją sudaro dvišakė lazdelė, kurią tyrėjas abiem rankomis paėmęs už galų taip, kad šakutės smaigalys ir galai būtų pusiausvyroje. Patyrusi tam tikrų dirgiklių poveikį (vandens gysla, žemės srovės ir kt.) virgulė nukrypsta.

Žvelgimas į kristalus. Stebint atspindžius, skaidrius arba švytinčius kūnus sukuriama vidiniai vaizdiniai, kurie laikomi nurodymu, kaip apsispręsti.

Chiromantija. Pagal rankos (ypač vidinės delno pusės) žymes nusakomos charakterio savybės arba spėjama apie ateitį.

Horoskopų aiškinimas. Iš žvaigždynų konsteliacijos gimimo momentu sprendžiama apie charakterį ir ateitį. Galima apskaičiuoti palankius laiko momentus.

Taro kortos. Žaidimas taro kortomis – tai pranašavimas. Tam tikra tvarka išsidėsčiusios kortos suteikia informacijos apie dabartį ir ateitį. Šis žaidimas iš Arabijos per Italiją atkeliavo į Europą.

Juodoji magija. Tam tikrais burtažodžiais ir ritualais velniai ir demonai skatinami pakenkti kitiems žmonėms (pavyzdžiui, sudeginti namus).

Baltoji magija. Religinės formulės, Biblijos sentencijos arba maldos vartojamos išmelsti ar pareikalauti išgijimo ar apgynimo nuo tamsiųjų jėgų.

Magnetofono įrašai. Naudojant įvairią techniką užrašomos žinios iš anapus. Mirę asmenys šnibždėdami pasako sakinius ar atskirus žodžius. (Šitokiu būdu švedas Friedrichas Jurgensonas užrašė F. Nietzsche's, Stalino, Hitlerio ir kt. pranešimus).

Dvasios gydo. Mediumai veikia kaip gydymo kanalas tarnaudami gydytojams iš anapus arba kitoms energijoms ir taip diagnozuoja ligas. Uždėdami rankas jie gali įlieti pacientams gydomųjų galių.

Triukai ar piktosios jėgos?

Okultinių reiškinių gausybė ir įvairovė žmones ne tik stebino, bet nuo seno žadino ir norą juos išsiaiškinti. Jau XIX a. vidury susikūrė partija, kuri atsidėjo neva racionaliai nepaaiškinamų nu-

tikimų kritikai. Jos narys buvo ir fizikas Michael Faraday (1791–1867), įstengęs eksperimentais pademonstruoti, kad stalui kilnojantis jį valdo ne elektros srovės, bet nesąmoningi rankų judesiai.

Prieš pat XIX a. pabaigą Anglijoje susibūrė grupė mokslininkų, ketinančių nuodugniai iširti spiritistinius reiškinius. Bene reikšmingiausias žingsnis kuriant parapsichologiją buvo 1882 metais įkurtoji Psichikos tyrimų sąjunga (*Society of Psychical Research*). Parapsichologija nėra mokslas apie okultinius reiškinius ar koks okultinis mokslas. Ją pirmiausia domina patyrimai, kurių neišgali paaiškinti šiuolaikiniai gamtos mokslai. Mūsų amžiaus imanentiniame pasaulėvaizdyje nėra vietos vaiduokliams ir telepatijai (minčių perdavimui). Bet ką gi mums daryti su gausybe paranormalių reiškinių, patvirtintų patikimais stebėjimais?

Šiuo metu šie reiškiniai vertinami daugiausia pagal du modelius. Vienoje pusėje – racionalistai. Jų giliu įsitikinimu, kalbant apie visus šiuos ypatingus atvejus negalima pažeisti priežasties ir pasekmės dėsnų. Turimos galvoje iliuzijos (pavyzdžiui, triukai) arba apgautas modelio šalininkai įsitikinę, kad vykstant daugeliui paranormalių reiškinių pasireiškia energijos, kurių negalima nusakyti visuotinai priimtais fizikos dėsniais. Vieni jų mano, kad tai vidinės, vadinamosios *psi*, žmogaus jėgos (animistinė teorija). Kitų nuomone, tai neregimojo pasaulio būtybių veikla.

Tad kieno tiesa? Kuriais teiginiais turėtume labiau tikėti? Atsakymas į šį klausimą domina ne tik mokslininkus. Kunigams, psichologams ir kriminalistams gerai žinoma, kokių padarinių gali turėti leidimasis į paranormalius reiškinius. Daugybė žmonių, kurie nieko nenumanydami ieškojo ryšio su „neregimuoju pasauliu“, kenčia neapsakomus skausmus arba baimes. Dvasios, kurias jie išsikvietė, jų nebepaleidžia.

Taip nutiko ir Dariui⁴. Viename bendrabutyje jis reguliariai susitikinėdavo su keletu vaikinių ir gaudavo raštiškus dvasių pranešimus. Dvasia naudojosi vienu jų kaip mediumu, per kurį rašydavo trumpus sakinius. Iš pradžių ji atrodė esanti labai sąmojinga. Viskas atrodė gana linksmai. Bet kartą toji dvasia pasakė vieno iš dalyvių mirties datą. O kai ji dar pareiškė, jog už durų gulįs girtuoklis, ir kai patikrinus tai pasirodė tiesa, pasidarė kraupu. Dar ilgai po šio įvykio Darių kamavo šiurpios baimės jausmas.

Žvilgsnis už uždangos

Mes, žmonės, esame ganėtinai nesubrendę. Sakoma, kad Albertas Einšteinas kartą yra pareiškęs, esą jis žinąs mažiau nei pusę procento iš to, ką galima žinoti apie tikrovę. Jei nepamiršime, jog paranormalūs reiškiniai gamtos mokslų duomenimis daugiau ar mažiau nepaaiškinami, tuomet gerai suprasime, kad patyrimas tik sąlygiškai galėjo ir gali juos išaiškinti.

Kad galėtume kuo teisingiau vertinti šiuos reiškinius, verta pasklaidyti Šventąjį Raštą. Nagrinėjant šią temą, toji knyga, per kurią Dievas, šio pasaulio Kūrėjas, apsireiškė mums, turėtų ypač atkreipti mūsų dėmesį. Biblija ne viską pasako apie neregimąjį pasaulį. Gerai darome, kad nesistengiame papildyti jos savo spekuliacijomis. Tačiau nepraleiskime negirdomis to, ką ji sako. Jei Dievas iš tiesų yra visos esaties konstruktorius, tai jo instrukcijų ignoravimas gali būti pražūtingas.

Paranormalūs reiškiniai Biblijai nėra negirdėti dalykai. Kaip apie savaime suprantamą reiš-

⁴ Pavyzdys paimtas iš autoriaus konsultacinės praktikos ir, saugant aprašytąjį asmenį, pateikiamas anonimiškai.

kinį pasakojama apie tai, kaip Dievas ir žmonės peržengia keturiuose matavimuose (erdvė ir laikas) nustatytas ribas. Pranašas Elisas savo malda vėl pažadina vaiką gyvenimui (1 Kar 17,17–22). Kitas pranašas, Elizejus, išplukdo į vandens paviršių geležį (2 Kar 6,1–7). Petras spontaniškai pagydo paralitiką (Apd 3,1–9). Paulius ne tik pakelia mirtinus gyvatės įkandimus (Apd 26,1–6), bet ir visai neįprastai pagydo ligonius bei apsėstuosius (Apd 19,11–14). Aišku, kad ir Jėzus Kristus naudojosi nepaprastomis galiomis. Jis, pavyzdžiui, nuspėdavo ateitį (Mt 17,27), eidavo vandens paviršiumi (Mt 14,25), prikeldavo mirusiuosius (Jn 11,1–45).

Taigi paranormalūs reiškiniai gali tarnauti Dievui, padėti garsinti Jo vardą šiame pasaulyje ir gydyti žmones. Dievui nieko nėra neįmanomo. Ribos, kurias jis nustatė mums, nėra ribos jam. Jis yra pakankamai autoritetingas, kad įgalintų žmones padaryti tai, ko jie paprastai neįstengia⁵.

Nuo šių, paties Dievo pavedimu duotų jėgų pasireiškimo, skiriasi begalės reiškinių, inspiruotų, atrodo, kitų šaltinių. Dievo sukurtoje esatyje yra tamsos karalystė, kurioje Šėtonas valdo savo „sekėjus“ ir daro įtaką tiesiogiai žmonėms prieinamam pasauliui. Jėzus Kristus vadina Šėtoną šio pasaulio kunigaikščiu (Jn 14,30), kuris siekia jį suvedžioti (Apr 12,9). Jis klastingai puola žmones. Paulius sako, kad piktosios dvasios viešpatauja tamsoje (Ef 6,12), o Šėtonas gali dėtis šviesos angelu (2 Kor 11,14).

Vadinasi, transcendentinis patyrimas ne visada yra būtinai dieviškas patyrimas. Šventasis Raštas kalba, kad žmonės gali „apeidami Dievą“ užmegzti ryšį su transcendentiniu pasauliu.

Norėdamas pakalbėti su mirusiu pranašu Samueliu, karalius Saulius baigiantis jo valdymui kreipėsi į žynę, gebančią iškviešti mirusiųjų dvasias (1 Sam 28,3–25). Apaštalas Paulius sutiko Filipoose moteriškę, žyniavimo dvasios įgaliotą pranašauti ateitį ir tuo užsidirbančią daug pinigų (Apd 16,16–18). Būtų galima pateikti ir daugiau pavyzdžių.

Krinta į akis tai, kad žmonės šiais okultiniais veiksmais siekia įsigyti žinių, valdžios ir turtų. Jie yra vedami ne Dievo meilės arba meilės Dievui, o baimės, godumo ir egocentrinio poreikio padaryti pavaldų sau neregimajį pasaulį.

Nors Dievas iš principo suteikia galimybę žmonėms patirti šias tamsybes, bet tai jis yra kuo griežčiausiai uždraudęs. Savo tautai jis nedviprasmiškai prisako: „Kai būsi įėjęs į kraštą, kurį VIEŠPATS, tavo Dievas, tau duoda, nesimokysi pamėgdžioti tų tautų bjaurių darbų. Tenebūna rasta tarp jūsų nė vieno, kuris aukoja savo sūnų ar dukterį ugnimi, ar kuris užsiima būrimu, ar yra žynys, ar burtininkas, ar raganius, ar kerėtojas, ar kuris tariasi su vaiduokliais bei dvasiomis, ar kuris teiraujasi mirusiųjų. Juk kas tik tokius dalykus daro, tas yra pasibjaurėtinas VIEŠPAČIUI; už tokius bjaurius darbus VIEŠPATS pašalina tautas tau iš kelio. Tu tad turi būti nuoširdžiai išti-

⁵ Visgi dažnai nekreipiama dėmesio į tai, kad stebuklai yra nepaprasti, nekasdieniški dalykai. Atidžiai studijuodami Šventąjį Raštą pastebėsime, kad stebuklai neretai pasireiškia kartu su ypatingais gydomaisiais Dievo darbais. Benediktas Petersas kalba apie tai, kad ženklai ir stebuklai Biblijoje pasirodo retai, periodiškai ir planingai. Plg. Peters B. Zeigen und Wunder. – Berneck: Schwengeler Verlag, 1987.

kimas VIEŠPAČIUI, savo Dievui“ (Įst 18, 9–13).

Kodėl šiuo klausimu Dievas toks kategoriškas? Pirmiausia reikia pripažinti, kad transcendentiniai patyrimai, kurių griebiamasi greta Dievo, niekuomet neparodo žmogaus tikėjimo, greičiau tai yra netikėjimo ženklas. Tie, kurie savo gyvenimą susaisto su mirusiųjų klausinėjimu ar švytuoklės judesiais, tiki dievais greta Dievo, dievais, kurie jais nėra. Jie negarbina Dievo, o juk tik jį, Kūrėją, garbinti pritinka. Taip elgdamiesi jie nusizengia Pirmajam įsakymui (plg. Iš 20,1–4).

Šį įsakymą Dievas ištarė švelniai susirūpinęs mumis, žmonėmis. Dievui yra žinoma, kad už šių tamsių dalykų stovi tamsios jėgos. Jis žino, kad tos jėgos ne išlaisvina, o pavergia. Nesvarbu, ar žmonės leidžiasi į tokius dalykus vedami smalsumo, ar turėdami labai rimtų motyvų, – jie nebeatsikrato dvasių, kurias išsišaukė. Okultizmo praktikavimas gali smarkiai pakenkti dvasiai ir psichikai. Tie žmonės tampa tokie priklausomi, kad jų priklausomybę galima prilyginti narkomanijos tragizmui⁶. Jie rizikuoja vertingą sielą pražudyti pragare (plg. Mt 10,28).

Trys šaltiniai

Ką apie okultinius reiškinius galime pasakyti remdamiesi krikščioniškąja pasaulėžiūra? Jei savo žmogišką patyrimą grįsime Šventojo Rašto liudijimais, galėsime suformuluoti tokį modelį:

1. Daugumą reiškinių galima aiškinti kaip iliuziją arba apgaulę.

Okultizmas – patraukli rinka sukčiavimams (beje, leidžiantiems gerokai pasipelnyti). Teisingai elgiamės mokydamiesi iš negailestingo aiškinamojo racionalistų darbo. H. Karingtonas, didelę patirtį sukaupęs Psichinių tyrimų draugijos narys, knygoje „Fizikiniai spiritualizmo fenomenai“ (The Physical Phenomena of Spiritualism) pareiškė, jog 98% tokių reiškinių remiasi klastotėmis⁷.

2. Nemažai paranormalių atsitikimų galima paaiškinti vidinėmis galiomis.

Mūsų, žmonių, sugebėjimų potencialas tiesiog gigantiškas, juos išlavinę galime padaryti dalykų, toli pranokstančių mūsų vaizduotę. Daug reiškinių, anksčiau aiškintų vien metafiziškai, šiandien galima paaiškinti kaip paprastus sielos mechanizmus⁸.

3. Reikia pripažinti, kad yra ir „tikrų“ antgamtinių įvykių.

Neturėtume būti naivūs nepakankamai vertindami tamsybių galias. Mat ir Šventasis Raštas, ir mūsų patirtis rodo, kad nepaaiškinami reiškiniai kyla veikiant demoniškoms jėgoms. Profesorius Michaelis Dieterichas straipsnyje „Sielovada ir okultizmas“ kalba apie tris okultinio poveikio požymius⁹:

1. Sąmoningas bendravimas su tamsybių jėgomis (aktyvusis okultizmas).
2. Nepaprastas priešinimasis dieviškajam poveikiui (plg. Mk 1,24; Mt 8,29; Lk 4,34).

⁶ Tipiški kokios nors manijos požymiai yra psichinė prievarta, psichinė priklausomybė ir stiprėjanti tolerancija, kuri veda prie „dozės“ didinimo.

⁷ Cituojama pagal: Hutten, ten pat, p. 724.

⁸ Pavyzdžiui, „savaiame išsipildžiusios pranašystės“ (jos žinomos dar kaip Pigmaliono ar Razentalio efektas) vaidina svarbų vaidmenį vulgarijame okultizme. Asmuo, tariantis, kad tam tikras dalykas yra tikroviškas, gali jį įgyvendinti. Jis pats gali išpildyti pranašystes. Taigi ką nuspėjo horoskopas, visai gali įvykti, nes to buvo laikytasi. Taip nepastebimai paprasti, absoliučiai žemiški dalykai įgauna transcendentinį pobūdį.

⁹ Dieterich M. Seelsorge und Okkultismus. In: Biblisch-therapeutische Seelsorge und Okkultismus. – Hg. Wilfried Veeseer. – Neuhausen-Stuttgart: Hänssler Verlag, 1991. – S. 44.

3. Antgamtinės žinios ir nebiblinės pranašystės, ypač apie Dievą, Jėzų, Bibliją ir kt.

Vertinant okultinius reiškinius krikščionims patartina nesivadovauti kraštutine pozicija. Jie neturėtų tiek rūpesčių, jei neieškotų demoniškų priešasčių reiškinuose, kurių negali paaiškinti. Skeptiškai derėtų vertinti atvejus, kai gyvenimo sunkumai suverčiami tamsiųjų jėgų veikimui ar net vidun įsibrovusiems demonams. Tokiais atvejais demonizuotas mąstymas ir nepakankamas pasirengimas imtis atsakomybės už savo poelgius veikia dažniausiai ranka rankon.

Visgi jei visi okultiniai reiškiniai aiškinami vien priežastiniais ir psichoanalitiniais motyvais, tai krikščionys vadovaujasi mechanistinio pasaulėvaizdžio mitu. Sekdami Kristaus pavyzdžiu tikintieji neturėtų pamiršti, jog Šėtonas suvedžioja žmones (Mk 13,22), juos pavergia ir susargdina (Mk 9,14–29). Petras kalba apie tai, kad „velnias kaip riaumojantis liūtas slankioja aplinkui, tykodamas ką praryti“ (1 Pt 5,8).

Sielos ramybė

Ką būtų galima patarti tiems, kurie, nesvarbu dėl kokių priešasčių, įsileido į žaidimą su tamsa?

Pirmiausia, okultizmo praktikavimas yra nuodėmė. Aktyvusis okultizmas prieštarauja Dievo valiai. Tie, kurie pasitiki abejotinomis galiomis, tikisi ne Dievo pagalbos, o Šėtono, vedančio pražūtį, užtarimo. Jie nesiekia Dievo nurodyto gyvenimo tikslo. Jie pasikliauja Šėtonu ir jo stambais, o ne Dievu, kuriuo tik vieninteliu dera pasikliauti.

Antra, ir okultinės nuodėmės gali būti atleistos. Jono pirmame laiške skaitome tokį Dievo nuraminimą: „Jeigu išpažįstame savo nuodėmes, jis ištikimas ir teisingas, kad atleistų mums nuodėmes ir apvalytų mus nuo visų nedorybių“ (1 Jn 1, 9).

Taigi jei žmogus pasiruošęs Dievui išpažinti kaltes ir nuodėmes, tai Jėzus Kristus atleis jam visus nusižengimus. Už tai Kristus pasiaukodamas mirė ant kryžiaus. Ši pranašystė kalba apie visas nuodėmes, taip pat ir tas, kurios priskirtinos okultizmo sričiai.

Kartais saitai su tamsiosiomis jėgomis gali būti itin intensyvūs. Kai kurie nukentėjusieji teigia, kad tų kerų patys vieni jie negali įveikti. Tokiu atveju būtina išpažinti nuodėmę ir bendrai su kitais tikinčiais melstis. Tiesa, tų jėgų apniktasis išpažinti savo nuodėmę ir paprašyti atleidimo turi pats. Biblijos vertėjas vokiečių Hansas Brunsas (1895–1971) kadaise siūlė sąmoningai atsisukti nuo tamsybių tariant tokius žodžius¹⁰: „Išsižadau velnio, visų jo tamsių reikalų ir darbų ir atiduodu save tau, triasmeni Dieve, Tėve, Sūnau ir Šventoji Dvasia, pasižadau likti savo tikėjimu ir paklusnumu ištikimas tau iki savo dienų galo“.

Trečia, po nuodėmių išpažinimo turi sekti pasitaisymas. Tai labai konkrečiai: šalin pirštus nuo okultinių reikalų! Turi būti baigta žaisti su tuo, kas anksčiau žavėjo ir traukė. Tamsiųjų jėgų apniktiesiems reikia visiškai radikaliai nutraukti ryšius su okultine praktika, okultiniais daiktais ir „kolegomis“¹¹.

Ketvirta ir paskiausia, reikia gyventi glaudžioje bendrystėje su Jėzumi Kristumi. Taigi apniktieji savo gyvenime turi sąmoningai griežtai laikytis Dievo nustatytų vertybių bei normų ir sekti Jėzaus Kristaus pėdomis, t.y. būti jo mokiniais.

¹⁰ Cituojama iš Dieterich, ten pat, p. 45.

¹¹ Apaštalų darbuose pranešama, kad burtininkai Efeze atsigręžę į Dievą sudegino (kerų) knygas (plg. Apd 19,19).

Tamsybių jėgos gali suteikti trumpalaikį pasitenkinimą ar neilgam išgydyti. Bet sielos ramybės jos nesuteiks. Dievas tai žino. Jam ne paslaptis, kad Šėtonas žmones ne nuramina, o suvedžioja, gainioja ir išnaudoja. Praktikuojantys okultizmą nėra laimingi. Transcendentinių dalykų troškimą, kuris slypi ir okultiniuose užsiėmimuose, numaldysime tik susitikdami su gyvuju Dievu. Todėl Kristus okultizme pasiklydusiems ištaria tokį kvietimą: „Ateikite pas mane visi, kurie vargstate ir esate prislėgti: aš jus atgaivinsiu! Imkite ant savo pečių mano jungą ir mokykitės iš manęs, nes aš romus ir nuolankios širdies, ir jūs rasite savo sieloms atgaivą. Mano jungas švelnus, mano našta lengva“ (Mt 11,28–30).

Laimingas tas, kuris priims šį kvietimą.

Ron Kubsch, teologas

Vertė Vilija Gerulaitienė